

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Alexandra Krysla a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce D.V.P.**, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, tč. bytem ..., zastoupeného JUDr. Vojtechem Dragúnem, advokátem, se sídlem v Plzni, Dominikánská 6, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. května 2014, čj. MV-30933-4/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též Komise) zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky čj. OAM-51437-12/DP-2011 ze dne 6.2.2012. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zastavil podle § 66 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uváděl, že 4.7.2011 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a

zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců). K žádosti nebyly doloženy všechny zákonem požadované náležitosti, a to konkrétně doklad o cestovním zdravotním pojištění, doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu či evidenci, potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že žadatel nemá vymahatelné nedoplatky, potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že žadatel nemá splatné nedoplatky na pojistném a nebyl doložen ani doklad o úhrnném měsíčním příjmu cizince a osob s ním společně posuzovaných. Správní orgán proto podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k odstranění specifikovaných vad žádosti a poučil o následcích jejich neodstranění ve stanovené lhůtě. Dne 15.11.2011 žalobce požádal o přerušení řízení z důvodu doložení dokladu o zajištění ubytování na území. Správní orgán této žádosti nevyhověl a řízení nepřerušil, neboť doklad o zajištění ubytování k žádosti byl již doložen a ke dni rozhodnutí o žádosti o přerušení byla požadovaná doba pro přerušení řízení již několikrát překročena. Vzhledem k tomu, že žalobce nedoplnil žádané náležitosti a protože tato vada bránila v pokračování řízení, správní orgán podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o této žádosti zastavil.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně Komise zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění tohoto rozhodnutí konstatovala, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání, které následně odůvodnil. V rámci odvolacího řízení žalobce předložil 24.2.2012 výpis z živnostenského rejstříku s dobou platnosti oprávnění na dobu určitou od 1.6.2009 do 16.3.2012, potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – jih o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále ze dne 26.6.2009, dále přehled plateb na pojistném na sociální zabezpečení za roky 2010 a 2011 ze dne 10.8.2011 a potvrzení Finančního úřadu v Přešticích o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, včetně penále z 25.7.2011 a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2010 ze dne 27.9.2011. Následně dne 12.3.2012 předložil žalobce doklad o zajištění ubytování a dne 24.7.2013 předložil doklad o cestovním zdravotním pojištění a nový doklad o zajištění ubytování ze dne 1.7.2013 a dne 2.9.2013 předložil výpis z živnostenského rejstříku s dobou platnosti oprávněně na dobu určitou od 1.6.2009 do 4.8.2013. Komise dále poukázala na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, který upravuje koncentraci správního řízení, podle kterého odvolací správní orgán je povinen akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů toliko za předpokladu, že jde o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Žalobce v posuzovaném případě v rámci odvolání doložil až 24.2.2012, tj. po 3 měsících od doručení výzvy k odstranění vad podání žádané doklady. Z data vystavení těchto dvou dokladů přitom vyplývá, že těmito doklady žalobce disponoval již v době před vydáním napadeného rozhodnutí, tj. před 6. únorem 2012. S ohledem na výše uvedenou zásadu koncentrace správního řízení Komise nebyla povinna doložené doklady akceptovat. K další odvolací výtce, že správní orgán běžně přerušuje řízení i na žádost, a to i po té, co žádané náležitosti byly doloženy, Komise uvedla, že žalobce požádal o přerušení řízení dne 15.11.2011, a to o 15 dnů, přičemž řízení bylo zastaveno až 6.2.2012, tedy po době, o kterou žalobce navrhoval řízení přerušit. Navíc důvod pro přerušení neexistoval. Proto nebyl shledán rozpor se zásadou legitimního očekávání, jelikož žalobce měl dostatečný časový prostor, aby vady své žádosti odstranil. Správní orgán I. stupně z těchto důvodů postupoval v souladu s platnými právními předpisy.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalované Komise napadl žalobce žalobou, ve které tvrdil, že postupem správního orgánu I. stupně došlo k porušení dispoziční zásady ve správním řízení, když správní orgán řízení nepřerušil v souladu se žádostí žalobce ze dne 15.11.2011. V případě, že účastník řízení, které bylo zahájeno na návrh, požádá podle § 64 odst. 2 správního řádu o přerušení řízení, pak správní orgán je povinen toto řízení přerušit, jelikož je v rukou žadatele disponovat předmětem řízení a na přerušení řízení má tím nárok. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti žalobce na přerušení řízení, podklady žalobcem předložené dodatečně již věcně nezkoumal, zvolil cestu přílišného formalizmu a odchýlil se od postupu, kterým by byl zjištěn stav věci způsobem, o němž by nebyly pochybnosti. Z důvodu této procesní vady žalobce navrhl, aby rozhodnutí Komise i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena a věc byla vrácena Komisi k dalšímu řízení. Současně požádal o náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované Komise a projednání věci před soudem

Žalovaná Komise v písemném vyjádření setrvala na skutkových zjištěních a právních závěrech, které byly prezentovány v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v napadeném rozhodnutí a navrhla, aby žaloba jako nedůvodná byla krajským soudem zamítnuta.

V řízení před krajským soudem žalobce setrval na podané žalobě a navrhoval, aby rozhodnutí žalované Komise i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena a věc byla vrácena žalované Komisi k dalšímu řízení. Komise se jednání krajského soudu nezúčastnila, svoji nepřítomnost omluvila a souhlasila s jednáním v její nepřítomnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Žalobce v žalobě tvrdil, že řízení před správním orgánem I. stupně je zatíženo procesní vadou, neboť správní orgán k žádosti žalobce nepřerušil řízení, které bylo zahájeno k jeho návrhu. Toto porušení ust. § 64 odst. 2 správního řádu bylo podle žalobce natolik závažné, že mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. - správního řádu v řízení o žádosti přerušit správní orgán řízení na požádání žadatele.

Při výkladu ust. § 64 odst. 2 správního řádu krajský soud vycházel z názorů právní praxe, která se na úrovni krajských správních soudů postupně vyvíjela a ztotožnil se

s právními názory, které byly vysloveny v obdobné věci Krajským soudem v Plzni v rozsudku ze dne 18.3.2010 sp. zn. 30 A 72/2012. V tomto rozhodnutí zdejší soud konstatoval, že již v roce 2009 Městský soud v Praze judikoval: „*Pokud správní orgán navzdory žádosti žadatele o přerušení řízení (§ 64 odst. 2 správního řádu) řízení nepřeruší a ve věci meritorně rozhodl, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].*“ (rozsudek ze dne 30. 4. 2009, čj. 11 Ca 365/2008-25). Později i Městský soud v Praze připustil výjimky z tohoto pravidla: „*Správní úřad není povinen vždy na žádost účastníka řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 řízení přerušit. Je oprávněn tak neučinit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti řízení. V případě opaku by soud umožnil výklad, podle něhož by byl účastník správního řízení oprávněn libovolně a případně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení.*“ (rozsudek ze dne 30. 11. 2010, čj. 11 A 13/2010-25) a „*Správní orgán není povinen vyhovět žádosti účastníka o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004, neobsahuje-li tato žádost žádný důvod a je-li jejím pravým cílem získat neoprávněnou výhodu (zde posílení pobytového statusu cizince ve smyslu § 60 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). O nevyhovění žádosti o přerušení řízení rozhodne správní orgán usnesením, proti němuž lze podat odvolání.*“ (rozsudek ze dne 9. 1. 2013, čj. 5 Ca 117/2009-39) [oba posledně uvedené rozsudky jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Zdejší soud v tomto rozhodnutí rovněž poukázal na názory doktríny: „*Otázkou nicméně je, zda správní orgán skutečně musí řízení o žádosti přerušit pokaždé, pokud o to žadatel požádá. Nelze totiž vyloučit, že by žadatel mohl opakovanými žádostmi o přerušení řízení sledovat obstrukční cíle. Jakkoliv z § 64 odst. 2 vyplývá právo žadatele na přerušení řízení, nemělo by se ani toto právo, stejně jako žádné jiné procesní právo, zneužívat, tzn. dovolávat se ho v rozporu s jeho účelem, kterým jistě není za každou cenu oddalovat rozhodnutí správního orgánu, takový postup by odporoval základním zásadám správního řízení, zejm. § 6 odst. 1. Otázkou je, jak by měl správní orgán postupovat v případě, kdy požadavku žadatele na přerušení řízení nebude chtít vyhovět, neboť podle jeho názoru půjde právě o případ zneužití tohoto procesního institutu. Vzhledem k tomu, že podle § 64 odst. 4 se o přerušení řízení vydává usnesení, a to i v případě, kdy správní orgán neakceptuje požadavek žadatele týkající se jím požadované lhůty na přerušení řízení, tím spíše by se mělo usnesení vydat tehdy, pokud by správní orgán na základě takové žádosti řízení vůbec nepřerušil. Proti takovému usnesení bude mít dotčený účastník samozřejmě možnost podat odvolání.*“ [viz Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 584].

Krajský soud v případě žalobce shledal, že v souzeném případě byly důvody pro aplikaci výjimky z obligatorního přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu za situace, kdy v řízení zahájeném k návrhu žalobce sám žalobce o přerušení tohoto řízení požádal. Žalobce o přerušení řízení požádal dne 15.11.2011 za účelem předložení dokladu o ubytování. Tento doklad přitom byl správnímu orgánu již předložen v souvislosti s podáním žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Obstrukční záměr dokládají i další kroky žalobce, který k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze 4.7.2011 nepřiložil zákonem žádané náležitosti, když znalost tohoto zákonného požadavku je nezbytné v případě žalobce předpokládat. Žádané náležitosti nepředložil žalobce ani ve výzvě správního orgánu z 31.10.2011, kterou se správní orgán pokusil odstranit vady jeho podání. Obstrukční záměr žalobce dokládá i jeho další postup, kdy až 24.2.2012 předložil postupně doklady, o jejich předložení byl vyzván ve stanovené lhůtě

výzvou z 31.10.2011. Nelze přehlédnout, že k těmto dokladům náleží potvrzení příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení vystavené dne 10.8.2011, dále vyúčtování záloh na pojistné vystavené rovněž 10.8.2011, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o neexistenci nedoplatků vystavené 25.7.2011 a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob vystavený žalobci 27.9.2011. Tyto doklady, nezbytné pro rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, měl žalobce k dispozici již v době, kdy správní orgán I. stupně vydával 6.2.2012 své rozhodnutí o zastavení řízení. Ve světle těchto nesporných skutečností krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány se nedopustily žádného pochybení, jestliže případ žalobce posoudily jako výjimku zpravidla o obligatornosti přerušování řízení. Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu tím nebylo porušeno a uplatněná žalobní výtku nebyla důvodná.

Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu shledal jako nedůvodnou a postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. tuto žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalovaná Komise, která dosáhla v řízení procesního úspěchu náhradu nákladů řízení nežádala.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. listopadu 2014

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu